

РАЗСЛЕДВАНИЯТА НА ИНСПЕКТОР ГАМАШ

СВЯТ НА КУРИОЗИ

ЛУИЗ ПЕНИ

Единствен в света деветкратен носител на наградата „Агата Кристи“

ПЪРВА ГЛАВА

– *O, merde*¹.

Харriet погледна в огледалото с увиснала от устата си четка за зъби. Беше първи юни, а тя бе забравила да каже: *Заек, заек, заек*.

Каза го сега с пяна от пастата за зъби по устните, но я обзе лошо предчувствие, че е прекалено късно. Магията нямаше да проработи. А ако имаше ден, когато имаше нужда от магия, този ден беше днес.

– *Merde*.

– Ще ти донесе късмет, мъниче – беше я уверила леля Мирна, когато я научи на това заклинание. – Ще те пази.

Оттогава бяха минали години, но навикът да произнася заклинанието със заека така и не ѝ бе станал втора природа. Повечето месеци Харriet си спомняше, но разбира се, този месец, когато имаше най-голяма нужда, беше забравила. Макар да знаеше, че причината вероятно е във всички останали неща, за които имаше да мисли.

– Егати.

Наистина ли вярваше, че да повтаря *заек, заек, заек* имаше ефект? Не. Разбира се, че не. Как би могла? Това беше глупаво суеверие. В тези думи нямаше нищо вълшебно. Откъде изобщо се беше взело това заклинание? И защо точно „заек“?

Беше нелепо.

Тя беше инженер, каза си, докато се подготвяше за сутрешното си бягане. Рационално човешко същество. Но това се

---

¹ По дяволите (фр.). – б. пр.

отнасяше и за леля ѝ. Дали леля Мирна изобщо го правеше? Или беше шега, която срамежливото дете бе приело насериозно?

Хариет обърна гръб на нелепостта на вълшебните заклинания, строи своето рационално Аз и сложи начало на деня.

Всичко ще бъде наред – каза, докато тичаше през топлата юнска сутрин. – *Всичко ще бъде добре.*

Но Хариет Ландерс грешеше. Наистина щеше да е по-добре да бе изрекла *заек, заек, заек.*

Беше началото на ноември, когато главният инспектор за първи път видя Клотилд Арсъно. Той се загърна по-плътно с ветроупорното си яке и коленичи до нея като каещ се грешник пред някакъв ужасяващ олтар.

Искаш ли да чуеш тайната ми?

– *Oui*² – прошепна Арман Гамаш. – *Каж ми тайната си.*

Чу подигравателно изсумтяване зад себе си и реши да не му обръща внимание, продължи да се взира в разтревожените очи на мъртвата жена в краката си.

Бяха вдигнали завеждащия отдел „Убийства“ на *Sûreté du Québec*³ от неделна закуска с младото му семейство. Беше пътувал часове със самолет в североизточна посока от дома си в Монреал до бреговете на това забравено от бога езеро, за да коленичи до тялото, което сега се полюшваше в почти замръзнали води. Беше наполовина изхвърлено на брега от сивите вълни, които с всяка изминала минута ставаха все по-настойтелни.

В центъра на езерото се бяха образували малки вълнички и дори в това сравнително закътано заливче се блъскаха в жената и движеха крайниците ѝ в някаква пародия на живот. Сякаш бе решила, че все пак не е мъртва и всеки момент ще се изправи.

Това добавяше ужасяващ елемент към и бездруго зловещата сцена.

² Да (фр.). – б. пр.

³ Квебекската полиция (фр.). – б. пр.

Денят беше мрачен. Първи ноември. Духаше северен вятър, който вещаеше дъжд. Може би суграшица. Може би леден дъжд. Дори сняг.

Вятърът разпени и без това бурното езеро и създаде допълнителни вълни върху вълните. Така водата избута мъртвата жена още по-напред и я предложи на Гамаш. Настояваше той да я вземе.

Но той не можеше. Не още. Въпреки че единственото му желание беше да я изтегли по-нагоре върху скалистия бряг. На безопасно място. Искаше да избърше лицето ѝ и да затвори изцъклените очи. Да я увие в топлото одеяло „Хъдсън Бей“, което бе забелязал на задната седалка на колата от местното поделение на *Sûreté*, която го бе докарала дотук.

Но Гамаш, разбира се, не направи нито едно от тези неща. Вместо това продължи да се вира, невъобразимо неподвижен. Да възприема всяка подробност. Онова, което се виждаше и което не можеше да бъде видяно.

Беше трудно да се прецени възрастта ѝ. Не беше млада. Нито стара. Водата... и смъртта... бяха отпуснали лицето ѝ и бяха отмили линиите на годините. Макар че въпреки всичко изглеждаше измъчена от тревоги.

Явно бе имала основателна причина да се тревожи.

Върху лицето ѝ беше полепнала руса коса като канап. Един кичур докосваше отворените ѝ очи. Гамаш не се сдържа и мигна вместо нея.

Не се налагаше да отгатва възрастта ѝ, всъщност знаеше точно на колко години е. Трийсет и шест. Знаеше и името ѝ, въпреки че още не бяха претърсили тялото за документ за самоличност и не беше извършено официално разпознаване.

Тя беше жената, за чието изчезване бяха съобшили двете ѝ деца преди ден.

Деца, които сега бяха останали сираци.

– Снимки? – попита той и погледна към заместничката си.

– Направени са – каза инспектор Линда Шернен. – От отдела за изследване на местопрестъплението претърсиха близката околност. Има екипи при езерото, които се движат по бреговата

линия и търсят къде може да е влязла във водата. Чакаме съдебния лекар, преди да я преместим, *patron*⁴.

Зад него се чу „пффф“ и някой промърмори:

– *Patron*. Подмазвачка.

Устните на инспектор Шернен изтъняха, погледът ѝ стана остър и тя понечи да се изправи, за да поиска обяснение от полицая, но един поглед от Гамаш я спря.

В последния момент.

Хариет тичаше в светлата, хладна юнска сутрин, като се придържаше към средата на черния път, който излизаше от Трите бора.

Оглеждаше се наляво и надясно и през цялото време преценяваше заобикалящата я среда. Мислеше за гъстата гора и за това, което може би се крие в нея. Мечки. Лосове. Заразени с бяс лисици. Смучещи кръвта кърлежи, пренасящи лаймска болест.

Голямата стъпка. Убитото дете, което сега убива други деца.

Тя се усмихна, когато си спомни глупавите истории за призраци, които се разказваха около огньовете в селото. Но въпреки това ускори крачка. Хариет беше прекарала голяма част от живота си в тичане. И сега, на двайсет и няколко години, тичаше все по-бързо и по-бързо. Все по-далеч и по-далеч. За да избяга.

– Наранявания? – попита Гамаш.

От мястото си, което му осигуряваше добра видимост, не забелязваше никакви, въпреки че съдебният лекар щеше да им каже повече. Така се надяваше.

– Тук. – Инспектор Шернен посочи към страничната част от главата на жертвата.

Гамаш се наведе над тялото, за да погледне по-отблизо. В този момент някаква сянка препречи малкото слънчева светлина, която проникваше между калаеносивите облаци.

– Бихте ли се отместили? – попита той и хвърли поглед през рамо. Когато сянката се отдръпна, той се наведе по-близо.

⁴ Шефе (фр.). – б. пр.

От съкрушителния удар тази страна на главата на жената бе хлътнала.

– Може да е станало след смъртта – каза Шернен. – Ако се съди по казаното от децата ѝ на местната полиция, пиела и е била в депресия.

– Мислиш за самоубийство? – попита Гамаш и се отпусна на пети, като съзнаваше, че краката му започват да изтръпват и от колениченето, и от студа.

Порив на вятъра навя фини капчици от езерото върху лицето му. Той се обърна с гръб, за да защити не себе си, а мъртвата жена. Не беше необходимо. Беше инстинкт.

Зад себе си чу още едно изсумтяване, този път развеселено.

– Самоубийство? Шегувате ли се? Била е пияница и е развратничела, както чувам, но не се е самоубила. Очевидно е. Макар че кой би я обвинил? И аз щях да си дръпна сам шалтера, ако бях на нейно място. Шибана неудачница.

Гамаш поговори тихо с инспектор Шернен, а после се изправи. Бавно, целенасочено се обърна и застана лице в лице с младия мъж.

Ако полицаят беше по-проницателен, ако главата му не беше завряна толкова надълбоко в собствения му *derrière*⁵, ако не се бе устремил толкова упорито към самоунищожението, може би щеше да забележи погледа в очите на главен инспектор Гамаш.

– Ела с мен, ако обичаш.

Гамаш протегна ръка, а полицаят се подготви за неизбежното блъсване. Но то не се случи. Вместо това главният инспектор просто посочи един скалист нос, встрани от мястото, на което течеше работа.

Когато стигнаха там, Гамаш спря, обърна се и след като погледа младия мъж, най-накрая заговори. Гласът му беше дълбок, спокоен. Тих. Но в него имаше повече сила, отколкото всякакви крясъци, които полицаят бе чувал през целия си живот. А той беше чувал много.

– Полицай Бовоар, никога повече...

* * *

⁵ Задник (фр.). – б. пр.

– Чудила ли ли се какво щеше да стане, ако с баща ти никога не се бяхме срещнали? – попита Жан Ги Бовоар.

Погледна към съпругата си Ани, която стоеше от другата страна на ваната и къпеше невръстната им дъщеря Идола. После продължи с опитите да облече пуловер на въртящия се Оноре, който нямаше търпение да излезе да играе на селския площад с приятелите си.

Фактът, че най-добрата приятелка на детето, изглежда, беше откачената стара поетеса Рут Зардо, едновременно забавляваше и леко притесняваше родителите му.

– Искаш да кажеш, ако татко никога не те беше намерил да чезнеш в хранилището на онова поделение на *Sûreté* наред нищото?

– Искам да кажа, когато разпозна гениалността ми и ме умоляваше да му помогна да разреши най-трудното убийство, извършвано някога.

– Където и да било – каза Ани, която бе чувала това и преди.

– По света – съгласи се Жан Ги.

Той пусна Оноре, който изтича от стаята, затопурка по стълбите и излезе, като затръшна мрежата против комари зад себе си.

– Дамата в езерото – каза Ани.

– *Oui*. И между другото, не бях наистина в хранилището.

– Само защото си бил прекалено голям, за да те натикат там.

– Защото бях прекалено як. И още съм. – Той се наведе към дъщеря си с усмивка. – Татко е голям и силен и няма да позволи никога да ти се случи нищо, нали така, *ma belle*⁶ Идола, Идола, Идола.

Докато бащата на Идола се вглеждаше в нейните хлътнали, подобни на чинийки очи, тя се засмя. Неудържимо.

Толкова приличаше на майка си в това отношение. Леко и ведро сърце.

– Татко наистина спомена приноса ти онзи ден – каза Ани, докато бършеше детето с хавлиена кърпа. – Но прозвуча по-скоро като „идиот“.

Жан Ги се засмя.

⁶ Красива моя (фр.). – б. пр.

– Кодово наименование за гений в *Sûreté*.

– Ооо! В такъв случай наистина сияеш от гениалност. – Тя чу развеселено изсумтяване, когато той се обърна и погледна през прозореца към селото Трите бора.

Харriet Ландерс отключи вратата на книжарницата за нови и употребявани книги и изкачи стълбите на пръсти.

Нямаше нужда да си прави труда да пази тишина. Леля Мирна, с емблематичния си огромен кафтан, вече беше станала и приготвяше кафе в кухнята в таванския апартамент. Партньорът ѝ Били беше до нея и пържеше яйца и бекон.

Харriet бе усетила аромата, когато отвори вратата на книжарницата, но помисли, че миризмата вероятно идва от съседното бистро.

Тъй като наскоро беше станала веган, ахилесовата ѝ пета беше беконът с яйца. И истинската сметана в кафето. И кроасаните. Прекалено много се страхуваше да попита пекарката Сара дали в тях има истинско масло.

Изглежда, макар да не включваше заклинания, магическото ѝ мислене все пак включваше кроасаните.

– Готова ли си? – попита Били, след като приключиха със закуската.

Харriet си бе взела душ, беше се облякла и бе прибрала разтегаемия диван в хола.

Пое си дълбоко дъх.

– Готова съм.

Леля Мирна, която не беше убедена, я притисна в прегръдките си и прошепна:

– Всичко ще е наред. Ние ще сме там. Красива си.

Харriet се усмихна, без да повярва и на дума от чутоето.

Жан Ги стоеше с гръб към спалнята и гледаше през прозореца към спокойното малко квебекско селце.

Ани виждаше, че той вече не е в спалнята в дома на родителите ѝ в Трите бора. Стоеше на мразовитите брегове на едно езеро, което току-що бе изхвърлило труп на брега. Споменът никога не избледняваше напълно. И всъщност никога не беше спомен.